

T.P. Moucantur

MANTEREET

osa II

Mantereet osa II

© T.P. Moucantur

Kansi: P.A. Manninen
Kartta: Juha Höyssä
Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-257-6

Sisällys

Esinäytös.....	7
Kotimaan uutisia.....	9
Siivet.....	19
Kansa maan alla.....	26
Erakko.....	32
Ympyrä sulkeutuu.....	42
Kintarin valloitus.....	51
Sieniä.....	61
Canemin luola.....	70
Yli aaltojen.....	84
Tulivuorisaari.....	93
Siirtokuntien aika.....	115
Rotta.....	138
Maa pohjoisessa.....	151
Vihreä neuvosto.....	172
Marsalkan akatemia.....	197
Miau.....	216
Paluu saarelle.....	227
Olkinukke.....	241
Kvartsisuonekkeet.....	267
Gi'Aiftoo.....	274
Parrakas merenneito.....	288
Epäilyksiä.....	306
Kapos Moire vallataan.....	317
Viimeinen hetki.....	324
Luonnonvoimat.....	344
Purjeet.....	356

Esinäytös

Canem Voroi oli tehnyt valintansa. Se oli ollut hänen elämänsä toistaiseksi vaikein, ja hän oli paininut itsensä kanssa useita kuukausia sitä miettiessään. Nyt hän koki aivan uudenlaista rauhaa syvällä sisimmässään.

Hän oli tehnyt parhaansa saadakseen muut ymmärtämään. Cane-min yllätykseksi hänen nuori serkkunsa, Lunica Voroi, ja tämän puoliso Eeren olivat olleet ne, jotka osoittivat eniten kiinnostusta hänen huolenaihettaan kohtaan. Yllättävää se oli siksi, että kaksikko oli juuri nousemassa Voroin suvun vallan ja mahdin ytimeen. Lunica oli hiljattain ylennetty killan arkkimaagien joukkoon, ja Eerenistä povattiin seuraavaa Lansvorin hallinnon johtajaa. Pelkästään se, että he kuuntelivat jo mielipuoleksi ja petturiksi leimaantuneen Canemin puheita, oli suuri riski heidän tulevaisuuttaan ajatellen.

Canem pakkasi vain repullisen tavaraa, sillä hän kulkisi tästedes yksin eikä jaksaisi kantaa enempää. Hän ei edes tarvitsisi kaikkea sitä tavaramäärää, minkä ympärillä nuori, lahjakas jäämaagi oli tähänastisen elonsa viettänyt. Hän vilkaisi karttaa. Ruskeat silmät pysähtyivät katselemaan vuoristoa Zergosin ympärillä. Sinne hän menisi, siellä hän ehkä vielä voisi auttaa ja ehkä jopa estää sen, minkä tiesi vääjäämättä olevan tulossa. Hän asuisi yksin, syrjässä, eikä kukaan ehkä koskaan saisi tietää hänen työskentelystään. Se ei haitannut. Hän toteuttaisi silti suunnitelmansa ja palvelisi maataan erakkona sivistyksen selän takana.

Lunica ja Eeren olivat sanoneet, että tahtoisivat auttaa, mutta ettei heillä ollut valinnanvaraa tilanteessaan. Kuinka oikeassa he olivatkaan perustelussaan, kuinka väärässä päätöksessään. Valitettavaa, että heidän korvansa olivat yhtä kuuroja vastaanottamaan totuuden kuin kaikkien muidenkin. Kuuroja, ja vain siksi, ettei hänen viestinsä sopinut vanhan mahtisuvun nykyiseen elämänmenoon.

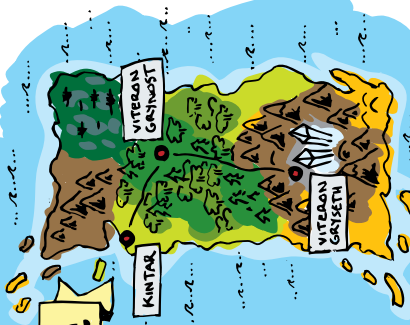
Canem nauroi ääneen ja katsoi ympärilleen. Häntä pidettiin hulluna, ehkä hän sellainen jo olikin. Ajat olivat pitkään olleet hyvät, sadot runsaita niin maalla kuin merelläkin, eikä maailmanloppua ennustava maagi ollut saanut vakuutettua ketään puolelleen. He eivät uskoneet. Jo nuorena vaaleanharmaat hiukset saanut mies käveli itseksensä naureskellen talviseen yöhön. Surullista, hän mielti kävellessään, sillä kyseessä ei ollut uskon asia. Canem tiesi, että loppu oli tulossa. Ja hän joutuisi yksin selvittämään syyn.

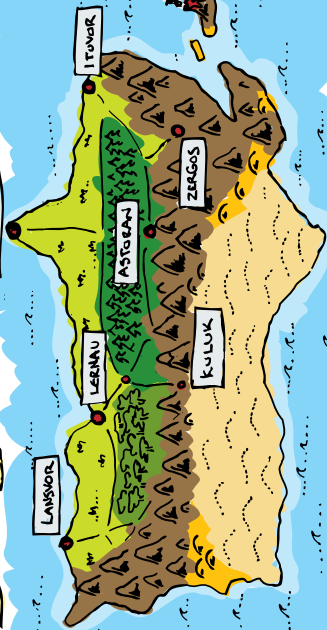
ROTARIA

VITERIA

KANDRIA

Kotimaan uutisia

”Missä hemmetissä me oikein olemme?”

Gougolin kysymys katosi heitä ympäröivään, pyöreään kivi-seinään, jonka pinnalla kasvoi ohut mutta tasainen kerros tummanvihreää sammalta. Ilma oli kosteaa ja tunkkaista. Tila oli ahdas, he mahtuivat hädin tuskin seisomaan siellä tönimättä toisiaan, vaikka ryhmässä ei viittä henkeä enempää enää ollutkaan. Tietysti se, että Sulka oli myrkyin halvaannuttamana pitkin pituuttaan kostealla, mukkuraisella ja mutaisella lattialla, oli merkittävä syy heidän komaansa ahtauteen.

”Sanoisin että kaivossa. Katetussa, kun on pimeää. Sentään kuivassa.” Bollens totesi ja jäi tuijottamaan Gougolia. ”Teidän varusteenne. Ei niiden pitäisi olla täällä.”

Toden totta: Taurin ja Gougolin aseet ja panssarit, jotka he olivat ottaneet Viteron Grynostista, maanalaisen ahjon vieressä olleista telineistä, olivat kaikki tulleet portaalin läpi Kandriaan heidän mukanaan. Tämä hämmästytti Bollensia, sillä sutureiden omat magian voimat eivät olleet niin vahvoja, että varusteiden olisi olettanut kulkeutuvan heidän mukanaan. Ehkä se johtui Viterian vahvasta magiasta tai esineiden harvinaisesta, musta-auraisesta lumouksesta, hän arveli.

He katselivat ympärilleen sen minkä näkivät, mutta eivät erotaneet muuta kuin toisensa. Seinämät nousivat heidän ympärillään pystysuorina johonkin ylös, mutta kaivossa oli niin pimeää, etteivät he voineet edes arvailla, miten syvässä kuilussa he olivat.

”Ebbit, valoa.”

Zaarejen tulimaagi totteli kyselemättä Bollensin pyyntöä. Pian pieni, leijuva tulipallo rätsi hänen yllään, valaisten ympäristöä ja lämmittäen samalla kaivon pohjalla kyhjöttävää ryhmää. Ebbit leijutti palloa hitaasti ylemmäs, ja noin neljän metrin jälkeen se saavutti kaivon yläreunan. Hämärän takia se ehti saavuttaa myös kaivon peitteenä olevan puisen suojakatoksen, ja ennen kuin maagi sai vedetyksi taikaansa alemmas, katos syytyi palamaan.

”Ups”, Ebbit totesi ja antoi tulipallonsa sammua. ”Mutta toisaal-

ta luulen ainakin nyt tietäväni, missä me olemme. Tämä on mitä ilmeisimmin Uumakanin henkilökohtaisen kartanon pihamaalla oleva vanha kaivo. En ainakaan tiedä, että meillä olisi muilla tiluksilla kuivuneita kaivoja, joissa on vielä katteet päällä. Ne yleensä sorrutetaan ja täytetään maalla, se on turvallisempaa. Kartano on noin puolen päivän ratsastuksen päässä Lansvorista, kaupungin pohjoispuolella.”

”Onko tämä vartioitu?” Gougol kysyi. ”Tuo katos nimittäin puotoa meidän niskaamme, kunhan se hetken aikaa palaa, mikäli kukaan ei tule sitä sammuttamaan.”

”Tietysti on”, Taur vastasi. ”Ja olet luultavasti oikeassa, Ebbit. Nyt kun mainitsit paikan, sama tuli heti minullekin mieleen. Olen nimittäin kiertänyt täällä pihavartiassa lukemattomia öitä kymmenkunta talvea sitten.”

”Elei sitten Kintarin valloitus ole aiheuttanut muutoksia”, Bollens sanoi lähinnä itselleen.

Bollensin kommentti sai muutkin mietteliäiksi. He olivat tehneet uudella mantereella pitkän tutkimusmatkan, ja siltä palattuaan nähneet Kintarin rauniokaupunkiin perustettua tukikohtaansa vain sen verran, että tiesivät rämekansan valloittaneen sen. Luultavasti portaali Kandriaan oli suljettu hyvissä ajoin, mutta pahimmillaanhan tilanne saattoi olla niinkin, että heidän omalla kotimantereellaan käytiin tällä hetkellä sotaa tunteettomia, animoituja sotureita ja likaisiin riepuihin pukeutuneita rämekansan kuolonmaageja sekä jousiampujia vastaan.

Sulka alkoi samassa kouristella voimakkaasti ja päästellä suustaan korahtavia ääniä. Gougol ja Taur tarttuivat tumma-asuista miestä nopeasti hartioista ja jaloista estääkseen tätä vahingoittamasta itseään kiviin. Palavasta katoksesta tipahteli heidän päälleen jo kipinöitä, kunnes äkkiä huutojen ja loiskahdusten saattelemana niiden sijaan tulikin muutamia ämpärillisiä kylmää vettä. Sihinän, höyryn ja hiiltyneiden puunkappaleiden sekamelskan rauhoituttua ylös ilmestyi soihtua pitelevä käsi. Kättä seurasi pää, jota suojaavasta kypärästä soihdun räiskähtelevä tuli heijasteli iloisesti sinne tänne.

”Onko siellä ketään?” pää huusi.

”Totta vie on”, Taur ärjäisi takaisin. ”Täällä on Ebbit Zaare, ja minä olen Taur, arkkimaagi Uumakanin kaartista. Meidän seuras-

samme on neljä ystävää, joista yksi on myrkytetty. Järjestä siis, vah-
ti, meidät mitä nopeimmin täältä ylös, jos haluat tienata palkkiosi
vielä tämän yön jälkeenkin!”

”Kyllä herra!” pää napautti sotilaallisen tahdikkaasti ja katosi
kaivon reunalta.

”Meitä on kolme”, Bollens totesi.

”Mitä?”

”Meitä on kolme. Ebbit, sinä ja kolme ystävää.”

”Mitä minä sanoin?”

”Sanoit neljä.”

”Aivan sama”, Taur tuhahti.

Kohta ylhäältä alkoi kuulua kolinaa, ähkimistä ja teräviä komen-
toja. Kaivoa peittävä kate nostettiin sivuun. Vaikka olikin yö, ulko-
na oli niin kirkasta, että ystävykset joutuivat aluksi suojaamaan sil-
miään. Vartijat laskivat pitkät köysitikkaat alas. Kiipeäminen niiden
avulla oli hankalaa, kädet ja jalat kolhiutuivat ja hieroutuivat kiviä
vasten, mutta viimein he pääsivät maan pinnalle. Gougol seurasi
huolestuneena vierestä, kuinka yksi kaartilaisista laskeutui alas ja
solmi muutamia köysiä Sulan vapisevan vartalon ympärille. Soturi
kuitenkin osasi solmunsu, eikä Sulka päässyt sen enempää putoa-
maan kuin kuristumaankaan, kun hänet nostettiin ylös.

Niin he pääsivät nauttimaan arkkimaagin kartanon vierashuo-
neen mukavuuksista. Kartanon vartijoiden päällikkö oli ottanut
tilanteen komentoonsa ja käskytännyt lähetin Zaarejen kartanoon
Lansvoriin, sillä heillä ei ollut täällä parantajia – kaikki olivat kuu-
lemma kiireisempien tehtävien parissa. He eivät saaneet päällikös-
tä irti paljoakaan tietoja viimeisimmistä tapahtumista. Tämä totesi
vain, että antaisi suvun edustajien huolehtia tarpeelliseksi katso-
miensa uutisten kertomisesta. Myös Uumakan itse oli tällä hetkellä
tavoittamattomissa, mutta heidän luokseen lähetettäisiin joku muu
suvun johtavista tahoista.

Yö tuntui kestävän loputtomasti. Huoneessa oli hämärää ja koko
kartano oli hiljainen. Maagit sekä Taur ehtivät torakahtaa odottaes-
saan. Gougol sinnitteli väsymyksestään piittaamatta valveilla ja
tarkkaili vanhan ystävänsä tilaa. Sulka houraili, hikoili ja vapisi
vuoron perään, mutta kuume sentään asettui eikä jatkanut kiipeä-
mistään. Kovin paljon korkeampaa lämpötilaa myrkyn piinaaman
miehen elimistö tuskin olisi kestänytään.

Aamun alkaessa sarastaa heidän luokseen tuli yksi vartijoista, joka pyysi ryhmää nousemaan ylös. Yöuni jäi aivan liian lyhyeksi. Äkäisyyttä hälvensi kevyt aamupala, jonka palvelusväki oli kattanut tarjolle eteisaulaan. He hotkivat sen mitä oli saatavilla, minkä jälkeen ryhmä johdatettiin kartanon ruokasalin takana olevaan suureen huoneeseen. Se oli kalustettu suureksi työhuoneeksi. Jykevän, ajan punertamasta vuoristoalueiden männystä tehdyn kirjoituspöydän takana istui karismaattinen, pääasiassa sinisiin vaatteisiin pukeutunut ja keski-ikänen kenties juuri ohittanut nainen. Hän nousi ylös ryhmän saapuessa huoneeseen.

”Hyvää päivää ja tervetuloa”, nainen sanoi. ”Istukaa. Oletteko te kaikki tässä?”

”Emme aivan, arvoisa rouva”, Ebbit vastasi. Hän selvästikin tunsii naisen. ”Yksi meistä on yhä vierashuoneessa. Hän haavoittui myrkytetystä aseesta järjestäessään meille paluureitin uudelta mantereelta ja tarvitsee nyt mitä pikimmiten parantajaa.”

”Onko hän sen arvoinen?”

Ebbit vilkaisi kiireesti muihin viestittääkseen, että nämä eivät narkästyisi naisen sanoista, ja saikin pidettyä heidät vielä hiljaisina. Gougolin tuntemuksista kielivät vain hänen leukalihastensa nytkähtelyt poskien jännittyneen ihon alla. Atelisrouvan viittauksen opastamina he istuivat tuoleille, jotka oli järjestetty riviin työpöydän vastakkaiselle puolelle. Ne olivat matalampia kuin se, jolla nainen istui, eivätkä lainkaan yhtä mukavia istua ja runsaasti pehmustettuja.

”On, arvoisa rouva, on ehdottomasti. Hän on Sulka, yksi taitavimmista veitsenkäyttäjistä Kandriassa.”

”Ai, hän. Tunnen tietysti hänet. Olisit heti sanonut.” Nainen kääntyi katsomaan oven viereen seisomaan jäänyttä vartijaa, joka oli hakenut heidät. ”Sinä siellä – järjestä heidän ystäväänsä samaan paikkaan Uumakanin kanssa.”

Kaartilaisen kantapäät kopsahtivat yhteen ja hän poistui välittömästi suorittamaan tehtävänsä.

”Missä Uumakan on?” Bollens kysyi.

Nainen ei kuitenkaan vastannut hänelle vaan tyytyi katselemaan ryhmäläisiä, tarkastellen jokaista erikseen. Oltuaan aikansa hiljaa hän puhui. Sanat oli tietoisesti suunnattu Ebbitille eikä suinkaan Bollensille, mikä ärsytti ituvorilaista maagia. Aina näiden suurten

sukujen edustajien piti esittää tärkeämpää kuin he oikeastaan olivat. Jälleen kerran Bollens ärsyntyi entisestään omasta ärsyyntymisestään. Juuri sitähan nainen tavoittelikin.

”Keitä nämä muut ovat? Mistä te tarkalleen ottaen tulette ja mitä tiedätte tukikohtamme tapahtumista?”

Bollens arveli, että nainen kyseli vain vahvistaakseen sitä, mitä jo ennestään tiesi. Luultavasti Uumakan oli kuitenkin kertonut etenemisestään Kintarissa sekä siitä, keitä hänellä oli siellä käytettävissään. Vaikka olihan tietysti mahdollista sekin, että tukeva arkkimaagi oli pitänyt heidän löytöretkensä yksityiskohdat piilossa omia tarkoituksiaan varten.

”Gougol, kenttämarsalkka Lansvorista”, tulimaagi aloitti esittelyn viittaamalla vieressään istuvaan soturiin tämän vanhalla arvonimellä. ”Taur, omaa väkeämme, hän on Uumakanin henkilökohtaisesta kaartista. Bollens Bantamo, Ituvorista. Hän oli se, joka yhdessä kapteeni Cantillanin kanssa alkujaan ratkaisi virtauksen mysteerin.”

Bollens istui hiljaa, vaikka halusikin lisätä keskusteluun Vaandilin osuuden Astoranissa. Olisi ehkä kannattavampaa pitää itsekin joitakin asioita omana tietonaan.

”Se olikin melkoinen tempu”, nainen vastasi hiljaa. ”Koko maailma on ollut lähtönne jälkeen aivan sekaisin. Minä olen Meluvo Zaare, sukumme vanhimman tytär.”

”Arvoisa rouva”, Taur tervehti kunnioittavasti.

Myös Gougol ja Bollens nyökkäsivät, vaikka kumpikaan ei ollut aivan varma siitä, kuka Zaaren suvun vanhin oli. Meluvo näytti kuitenkin oletttavan sen olevan yleisesti tiedossa.

”Kintarin tukikohdan tapahtumista me emme valitettavasti osaa kertoa paljoakaan”, Ebbit jatkoi. ”Olimme tutkimassa toista kaupunkia mantereen keskellä, ja kun palasimme, kaupungin kaduilla kulki solkemaan vihollisia.”

”Miten palasitte Kandriaan?”

”Uumakan oli järjestänyt hänelle portaaliartefaktin”, tulimaagi sanoi ja osoitti Bollensia. ”Saimme sen pelastettua raunioista. Juuri sitä hakiessaan Sulka sai myrkyä sisuksiinsa. Se oli ilmeisesti nuoli, sikäli kun sain hänen viimeisistä sanoistaan tolkkua.”

”Yhdentekevää. Minkälainen portaali oli?”

”Vahva, kaksisuuntainen”, Bollens kuittasi lyhyesti. ”Se on edelleen auki.”

”Missä toinen pää on?”

”Muutamia satoja askelia Kintarista kaakkoon, kivenheiton päässä tiestä, jota pitkin palasimme kaupunkiin”, Gougol totesi. Hän koki tarpeelliseksi osallistua puheeseen nyt, kun aihepiiri alkoi selvästi siirtyä turvallisuuden puolelle. ”Suosittelen, että ajatte sen nopeasti alas. Ne pirulaiset voivat löytää sen koska tahansa, ja heillä saattaa olla omat keinonsa päästä kaivosta pois.”

Meluvo oli jälleen hetken aikaa hiljaa ja teki mielessään nopeaa tilanneanalyysiä. Portaali oli toki vaarallinen, mutta se oli toisaalta nopein tie päästä takaisin heidän menettämäänsä tukikohtaan. Hän ei sulkisi sitä tuosta vain. Joku heidän keskikastin maageistaan saisi luvan käydä muutamana vartijan kanssa ensin alustamassa Viterian puolelle uuden portaalin. He voisivat avata sen myöhemmin, ja sen avulla sitten siirtää uuden mantereen puolelle joukkion, joka olisi tarpeeksi voimakas vallatakseen Kintarin takaisin. Hän kirjoitti nopeasti ohjeet rapisevalle paperinpalalle, huikkasi ovelta toisen vartijan luokseen ja käskytti tämän välittämään viestinsä eteenpäin. Vasta sitten hän vastasi Gougolille.

”Huolehdimme vaarasta, marsalkka. Ebbit, jää tänne. Te muut voitte palata vierashuoneeseen. Lähetän jonkun tuomaan teille lounasta kun on sen aika.”

Gougol ja Bollens nousivat haluttomasti ylös ja seurasivat Tauria pois työhuoneesta. Kumpikaan heistä ei olisi halunnut poistua. Meluvo oli varsin tarkoituksellisesti jättäytynyt kahden omaan sukuunsa kuuluvan maagin kanssa. Vaikka he olivatkin Viteriassa luottaneet Ebbitiin ja Tauriin, oli paluu Kandrian maaperälle palauttanut mieliin täällä vallitsevan ilmapiirin. Seikkailun ja tutkimusmatkailun riemun sijaan vanhalla mantereella piti alati muistaa jatkuva, säälimätön ja keinoja kaihtamaton taistelu vallan ja aseman saavuttamiseksi. Voisi hyvin olla niinkin, etteivät he enää näkisi Ebbitiä lainkaan, mikäli Meluvo katsoisi parhaaksi käskyttää tämän johonkin muualle. Toisaalta Uumakan oli Kintariin tultuaan lupaillut Bollensille ja tämän kumppaneille asemaa Zaaren suvussa. Oliko tämä ollut vain hänen omaa puhettaan, vai olivatko muutkin suvun jäsenet siitä samaa mieltä, sitä maagi ei osannut arvioida.

Pulipäinen tulimaagi saapui kuin saapuikin heidän luokseen samoihin aikoihin lounaan kanssa. Vaikka muut ilahtuivatkin hänen paluustaan, sai uutisten kertominen odottaa: ensimmäistä kertaa

yli kuukauteen ryhmä pääsi kunnollisen aterian kimppuun. Juustotäyteinen lihamureke, hunajalla ja yrteillä marinoitu fasaaninleike, höyryllä kypsytetyt juurekset, paksu kermakastike sekä täyteläinen, tasapainoinen punaviini menivät viimeistä murusta ja pisaraa myöten, kun kuivattuun matkamuonaan tympääntyneet miehet ahmivat ruokansa kuin petolauma. Vasta sitten, kun kaikki olivat lopettaneet syömisen ja siemailivat vähitellen viinilasejaan tyhjiksi, he alkoivat kysellä Ebbitiltä tämän keskustelusta Meluvon kanssa.

Ebbit, joka jo luonnostaan oli ryhmästä puheliain, ei viiniä nautittuaan tuntunut säästelevän tai pimittävän pienintäkään yksityiskohtaa. Ei hän olisi kaikkea salaillut selvänäkään: tulimaagi oli huomannut ystävästyneensä tämän omituisen seurueen kanssa aikana, jonka he olivat Viteriassa yhdessä viettäneet. Vilpitön ystävyys oli jotakin sellaista, mitä killassa tai Kandrian aatelissukujen keskuudessa oli harvoin tarjolla. Ebbit oli todennut pitävänsä siitä. Sääli vain, että metsänhenget ja nuori Vaandil olivat erkaantuneet heistä Viteron Grynostin tutkimisen jälkeen.

Hän kertoi epidemian leviämisestä karanteenialueen ulkopuolelle, virtauksen äkillisestä katoamisesta – mikä sai yhä Gougolin punastumaan – sekä huhuista, joiden mukaan Voroit olivat lähettäneet aluksia kohti tuntemattomia määränpäitä. Bollens kuunteli suurimmalla mielenkiinnolla mainintoja uuden vallan noususta huomionarvoiseksi tekijäksi Kandrian poliittisessa pelissä. Hän uskoi viimein löytäneensä itselleen sopivan taustajoukon, mutta piti nämä ajatukset vielä visusti omana tietonaan.

Heidän harmikseen Cantillanista ja Hopeisesta hylkeestä ei ollut uutisia. Kintarin tilanteestakaan Zaaret eivät tienneet juuri enempää kuin he itse: rämekansan hyökkäys oli tullut yllätyksenä, ja tukikohdan kimppuun käynyt joukko oli ollut aivan liian suuri, jotta sitä vastaan olisi ollut mahdollisuuksia puolustautua. Uumakan oli osallistunut taisteluun, ja siinä hän oli joko uuvuttanut itsensä tai sitten loukkaantunut sen verran, että oli nyt parantajien hoidettavana – kumpi näistä oli totuus, sitä Ebbitkään ei ollut saanut tietää. Missään tapauksessa he eivät kuitenkaan pääsisi näkemään arkkimaagia ennen kuin seuraavan neljänneksen aikana.

”Mitä tämä kaikki nyt sitten oikein tarkoittaa?” Gougol uteli Ebbitin saatua selvityksensä loppuun asti. ”Vieläkö meidän pitää juosta Voroita karkuun?”

”Ai niin, siitä vielä pitkin sanomani”, tulimaagi vastasi. ”He ovat irtaantuneet killasta, mutta vaikuttavat yhä voimakkaasti hallinnon puolella. Meistä – tai siis teistä, tietenkin – on yhä voimassa pidätysmääräys. Zaaret ovat kuitenkin ajaneet sen kumoamista, ja mitä ilmeisimmin asiaa käsitellään taas ensi neljänneksen aluksi neuvoston kokoontuessa. Arvoisa rouva tuntui olevan varsin varma siitä, että uusimpien tapahtumien valossa koko määräys kumotaan, joten voinette jälleen liikkua vapaasti Kandrian alueella. Sama koskee tietysti myös Cantillania aluksineen ja miehistöineen, jos hän nyt sitten joskus vielä näkyviin ilmestyy. Mutta vaikka niin kävisikin, en teinä lähtisi Voroin kartanolle ovia koputtelemaan tämän vuoden puolella.”

”Hyvä”, marsalkka totesi jurosti. ”Sillä nyt kun kerran olemme taas oikealla puolella merta, voisin jossakin sopivassa välissä järjestää itseni Ituvoriin. Haluaisin käydä katsomassa mitä Lepopaikalle kuuluu. Olen ollut sieltä poissa jo turhankin pitkään.”

”Lepopaikalle?”

Marsalkka katsoi Ebbitiä hetken ihmettelevästi, mutta ymmärsi sitten, ettei tällä tietysti ollut tarkkaa käsitystä hänen taustastaan. Asia ei ollut tainnut tulla puheeksi edes heidän tekemänsä tutkimusmatkan aikana.

”Minulla on sellainen pieni, vaatimaton majatalo Ituvorissa”, hän selvitti. ”Jätin sen muutaman ystävän hoitoon, kun lähdin saattamaan Vaandilia Astoraniin.”

”Nyt kun muistelen... taitaa olla, että muutaman kerran nimen olet maininnutkin. En vain ole hoksannut yhdistää sitä majataloon. Olen aina vain luullut, että puhut leiristä tai ehkä kodistasi. Missä osassa Ituvia?”

”Satamassa.”

Ebbit nyökytteli, vaikka ei pystynytäkään palauttamaan mieleensä, miltä Ituvorin satama-alue näytti. Hän oli kyllä käynyt kaupungissa muutamia kertoja, mutta kulkenut aina portaalien avulla ja maata pitkin. Satama oli hänelle vierasta aluetta.

”Entä mitä te muut aiotte? Arvoisa rouva ei ainakaan vielä antanut minulle minkäänlaisia ohjeita tai käskyjä jatkosta. Niitä ehkä tulee vielä tänään, mutta voihan olla niinkin, että saamme itsekin kulkea omillamme hetken aikaa. Siihen asti nyt ainakin, kunnes Uumakan on jälleen voimissaan.”

”Minä teen mitä käsketään”, Taur sanoi. ”Kuten aina ennenkin. Ei minulla ole tälläkään mantereella sen erityisempää paikkaa, mihiin mennä.”

”Minä en tiedä vielä.” Bollens ei jaksanut miettiä asiaa nyt, hän antaisi ensin viinin vaikutuksen kaikota ja ajatuksiensa järjestää uudet tiedot oikeanlaisiksi palasiksi.

”Jos sinä, Gougol, haluat Ituvoriin, uskoisin, että saat käyttää portaaleitamme. Niillä pitäisi päästä aika lähelle. Mikäli minulle ei anneta uusia tehtäviä, voin jäädä tänne varmistamaan, että Sulka saa parhaan mahdollisen hoidon.”

”Se olisi hyvä. Kiitos.”

Tuhti ruoka, viini ja yöllinen valvominen alkoivat viedä voiton juttelusta, ja Gougolin johdolla he päättivätkin ottaa lyhyet nokoset ateriointinsa päälle. Taur lähti kartanon kaartilaishuoneeseen. Hän arveli löytävänsä sieltä vielä muutamia takavuosien tovereitaan. Gougol sammahti lähes välittömästi päästyään pitkäkseen seinustalla olevalle sohvalle, eikä Ebbit, joka asettautui suureen nojatuoliin, jäänyt hänestä paljoakaan. Bollens sen sijaan ei saanut välittömästi unta. Hetken kiemurreltuaan hän päätti ensin yrittää tehdä edes jonkinlaista suunnitelmaa tuleville päiville.

Hänellä oli muutamia asioita mielessään, jotka ennemmin tai myöhemmin vaatisivat oman aikansa ja huomionsa. Bollens tiesi, että hänen pitäisi käydä Ituvorissa tarkastamassa, oliko Bantamoiden suvun tilanne niin paha, kuin Uumakan oli heille kertonut. Jos Gougol oli menossa samaan suuntaan ja portaalit olisivat käytettävissä, se ei kestäisi pitkään. Toisekseen, uuden vallan taustojen ja tavoitteiden selvittäminen kuuluisi ehdottomasti hänen tehtävälustalleen. Sitä työtä hänen tosin pitäisi tehdä salaa, sillä ilmapiiri aateliston keskuudessa oli hyvin vastustava, jopa vihamielinen: he pitivät järjestöä puhtaasti rikollisena toimintana, mikä pitäisi kitkeä Kandriasta heti, kun siihen mahdollisuus vain suinkin tarjoutuisi. Hänen pitäisi myös miettiä, miten uuden mantereen löytyminen ja virtauksen katoaminen vaikuttaisi sukujen keskinäiseen kilpailuun ja ennen kaikkea suvuttomien asemaan. Entä vaikuttaisiko se kiltaan? Lansvorhan oli nyt yhtäkkiä mitä huonoin paikka kiltarakennukselle, kun tiedossa oli kokonainen manner, missä magia oli paljon voimakkaammin läsnä. Ja jotta tekeminen ei loppuisi kesken, olisi vielä tehtävä visiitti Astoraniin. Marttyyrien aura, samoin kuin

rämekansan sotilaiden punaisten panssareiden lumous, joka suojaasi kantajiaan tehokkaasti tavalliselta taikuudelta, olivat jääneet kalvaamaan maagin mieltä. Niistä löytyisi ehkä lisää tietoa suuresta kirjastosta, kun tiesi mitä etsiä.

Bollens huokaisi syvään. Aivan liian paljon tekemistä yhdelle miehelle. Hän tarvitsisi ehdottomasti liittolaisia avukseen. Yksinään olisi turha yrittää muuttaa valtasuhteita ja murtaa suurten sukujen kuristava ote Kandrian hallinnosta. Metsänhenget saattaisivat olla halukkaita avustamaan häntä, elleivät he sitten mieluummin pysyttelisi yhtä tiiviisti erossa mantereen tavallisesta elämänmenosta kuin tähänkin asti. Hän voisi yrittää löytää muutamia heistä käydessään Astoranissa. Se, että hän tunsi Niron nimeltä, olisi todennäköisesti tarpeeksi hyvä osoitus siitä, että hänen kanssaan voisi keskustella. Vaandil luultavasti tukisi häntä – varsinkin, jos suvun kartano Ituvorissa oli palanut ja heidän asemansa mennyt. Nuori veljenpoika vain oli jäänyt toiselle puolelle merta, ja yhteyskivikin oli tuhoutunut Viteron Grynostin valkoisen tornin voimakkaassa magian aurassa. Ebbit ja Taur varmasti pysyisivät Zaarejen suvun mukana, mutta miten paljon sitten Gougol, Cantillan ja ehkä myös Sulka olisivat hänen tukeaan?

Mitä enemmän hän ajatteli asiaa, sitä epätoivoisemmalta hänen taistelunsa mahtisukujen valtaa vastaan alkoi jälleen vaikuttaa. Hän lopetti ajattelemisen ja teki sen sijaan päätöksen: mikäli hän vain pystyisi olemaan hetken omista oloistaan, ilman Zaarejen seuranta, hän aloittaisi käymällä tervehtimässä Massaa. Sataman alamaailman johtohahmona tällä olisi varmasti tiedossaan kontakteja, joiden kautta uuden vallan taustalla vaikuttavia hahmoja voisi ehkä päästä lähestymään. Näinkin selkeän tavoitteen löydettyään hänen mielensä sai viimein rauhan, ja uupunut maagi nukahti suureen tuoliin, pehmeiden tyynyjen keskelle.